

συνείλας, ἔθος ἢ τοῖς κωνθάραις, τὰς ὀνίδας ἀποσπερματίζειν. **A** λείγει δὲ ὁ κωνθάραις εἰς ὄνθον ἀποσπερματίζειν καὶ οὕτω ἀποσπερματίζειν τῆς ποσίν, ὡς ἀντὶ ἀπέρμα ἐγγυμνασθῆναι, ἀποδοθεῖν ἐγγυμνασθῆναι. Ἐπὶ τῶν κωνθάραις ἔγινεταί, ἀλλὰ πάντες ἄρρενες. Τοῖν ποδοῖν.] ἄπορ πλὴν ἰάξιν τῆς ποσίν ἀκαλοῦτως τὸ δὲ ἕκον. Κοσπολόγοι.] τοῦτο ἢ ἄπορ τῶν ῥήτορας ἀποτείνει, διαβάλλων αὐτοὺς ὡς μωροὺς καὶ λοιδοροὺς, ἢ τοὺς σωεργοὺς τῆς ὁμοδούλων εἰς ἄπικειαν καλεῖ. Προσλάθεσθε] βοιωτῶν. σὺν ἑξί γὰρ τῆ μᾶ πλὴν ῥίνα, τῆ δὲ ἑτέρα μᾶ πη. Ζητεῖ οὖν τοὺς διαδεδρομένους. Αποσπινγῆ] ἀποσπινγῆ μὲν τῆς ῥίνας ἢ θλίψεαι τῆς δακτύλων ἀνάγκη σπινγῆ μὲν τῆς πνεύματος, πνίγει δὲ αὐτόν. Ἐτέραν ἑτέραν] οἱ Ἀθηνοὶ καὶ ὅτι πολλὰ λέγουσι, ἑτέραν ἡμεῖς δὲ ὅτι δευτέρας μόνως. ὅτι τείτης οὖν ἑτέραν ἔπεν, ὅπως ἢ ἡ ἀπὸ τῆς τῆς ἑτέρας ὅτι τῆ ἑτέρας ἔστω ἀλλὰ διαφορὰ παρ' Ἀθηνοῖς ἐκ ἑστίν. Ηταιρικός] ὅτι ἐκείνων δοκεῖ ἢ κόπος τετερίφθαι ὡς ἡταιρικός τῶν. ἐκ δὲ ἑτοίμως ποσενεργεῖν, διαβάλλει τοὺς ἀδελφίους, ὡς καὶ ποιοῦντας τὰ τοιαῦτα ἐπαρονομασθε.

B **BISETVS.** Εταιρεία, ἢ ὅτι σὺν σίταις μισθάρων, ὡς ἀδελφίους βιβλίω γλ. λέγει καὶ ἡταιρικός, μισθάρων κέναι ὅτι τῶ σώματι, ἢ σπινγῆ μὲν. ὅθεν ἡταιρικός, ὅ τὸ σῶμα τὸ ἐαυτῷ ἐφ' ὕβριν πεπρακώς.

CHR. Ἡν νῦν δὲ ἡφίρες.] Attico interrogandi more νῦν dixit pro ἀρτίως. ἀποφαγεῖν autem est heluonum more devorare (vnde καταφαγᾶς heluo) non simpliciter ἐσθίειν, sed ἀδρόως, & confectum, vt indicet voracissimum esse animalculum: sed quod sequitur ἐνέκαφε, videtur esse ita auidè vorare vt sorbere videaris. Vfus est Alexis Comicus in lebetes, ὁ δ' ἐγκάφας τὸ κέρμι' εἰς πλὴν γνάθον. sanè κάψαι antiquis est edere, & κάπη dictum praesepere quia inde cibum sumant iumenta. Hinc συνέκασαι bouum praesepia, & κάψαι κτηνῶν τροφή, ne putemus κάπηλον dictum à vino, sed à cibo. Teleclides etiam dixit, ὡ δέσποδ' ἐρμὴ κάπτε τῆς θυλημάτων. Quid si inde Capere nostrum. Inde

Ἐνὸς μὲν ὡ' ἄνδρες ἀπολελυῖσθαι μοι δοκᾷ.
 Οὐ δεῖς γὰρ αἰ φάη με μᾶλλον ἐσθίειν.
 Οἱ. Αἰβῶ. φέρ' ἄλλω. χᾶτεράν μοι χᾶτέραν,
 Καί τε β' ἑτέρας γε. Ἐτ. Μαὶ τ' ἀπόλλω γὼ μὲν οὐ.
 Οὐ γὰρ εἴδ' οἷς τ' εἴμ' ἑσθίειν τ' ἀντλίας.
 Αὐτὴν ἄρ' οἷσθα πρὸς λαβῶν πλὴν ἀντλίας.
 Οἱ. Νῆ τ' Δί' ἐς κόρακάς γε, καὶ σαυτὸν γε πρὸς.

Σχόλια. Ἐνὸς μὲν ὡ' ἄνδρες ἀπολελυῖσθαι.] τοῦ τελεβεῖν καὶ φεῖν πλὴν κόπον. ἐκέρδαν ἀφισθίει τὸ μὴ ἴσως χεῖρ ἐστὶν τοιαύτης κόπου ὅτι τῆς ἡταιρικός τῶν κόπου. Οὐ δεῖς φάη.] οὐ γὰρ ἀντὶ τῶ ἀποσπερματίζειν τὸ φέρεν ἐμὲ, ἢ δὲ καὶ πλὴν κόπον ἐσθίειν. οὐδένα γὰρ πνίγει οἷσθαι ὅτι ἡταιρικός καὶ φεῖν, ἢ δὲ καὶ ἐσθίειν. εἰσθίεισθαι γὰρ ὅμα τῶ μᾶλλον, ἐσθίειν.

CHR. Χ' ἑτέραν.] Post ἄλλω dixit καὶ ἑτέραν pro καὶ ἄλλω, quod, vt diximus, Atticum est. Notandum est autem antiquos tres tantum numeros praecipuos habuisse, ἑν, δύο, τρία, postea dixisse καὶ ἄτερον pro καὶ ἑτέρον, vnde Latinum quatuor, & quinque καὶ ἑν κε. Hæc ego iam dudum didici à magno Dictatore Iulio Cæsare ex eius libris de Causis linguæ Latinæ, & mihi visus dixisse nobi-

verò compositum ἐγκάπτειν, id est, exedere, vt dictum de Moreto: Tute tibi intristi tibi exedendum est. Ab ea mente ἐγκαφος est ἐλάχιον ψωμίον, quasi quod plenè edendo non sufficiat. Fortassis autem κάπτειν dictum per contractionem τοῦ ἀποφαγεῖν. sed miror quod sudas ἐνέκαμψαι exponit ἐνέκαφε, nisi legis ἐξέπνευσα. Nam Hesy-chium τὸ ἐγκάπτειν scribentem esse ἐκπνεῖν, potius audio, cum κάπος sit eodem auctore πνεῦμα. & in sorbendo flatu opus sit. Videndum etiam apud Athenæum libro 9. doctorum Coniugarum, cum Porphyriionem ait σκάπτοντα πίνειν, num κάπτοντα potius legendum. Nam Plinius scripsit solum eum morfu bibere, neque enim audio Gesnerum qui legit δῆκνοντα. Κοσπολόγοι.] Videtur, inquit Glossographus Græcus, hæc oratio respicere Rhetoras quos vt sordidos & spurcideos notat, aut cooperarios conseruos aduocare in auxilium. Nā cum manu altera nares premit, altera intritum illud non alliatum faciat, quærit eos qui stercoreis bus consueti sunt olfaciendis. Ἐτέραν] Vt Latine alter de duobus, sic ἕτερος Græcè vulgò dicitur. Hic tamen de pluribus Attico more, neque obseruata communi differentia. Quod autem ait ἡταιρικός, non est consulendus Apollo Pythius super vocis huius interpretatione, quæ ὅτι πορείας ferè semper vsurpatur, vnde ἡταιρικός. Latini verò consuetos vel flagitatos vocant τὰ παιδικά. sic postea Ganyemidis oletum vocat Ambrosiam. videtur autem poeta noster in simulare Athenienses huius nefandæ libidinis quam soleant & patrare & pati. Imo arbitror rusticatim hic tangi quendam, (Cleonem puta) quem scarabæi similem faciat Aristophanes, & qui stercoreis triti consuetudine fructum, vt ait ille, fullonium incitet. Nam Canthari pedibus conuolentes τῶν ὀνίδας ἀποσπερματίζουσι.

Lucro apposisse spero saltem hoc vnicum;
E *Intrita quod me exesse nullus autumet.*
VER. *vah fer aliam atque aliam atque rursus mihi aliam,*
Alia q̄ rursus intere. ALT. Haud ego pol quidem
sentina odorem ferre non ultra queo:
Sed vase sumpto nunc & illam deferam.
VER. *Apage, diere de hinc, abi in malam crucem.*

lissimus senex, I puer atque tuo citus hæc subscribe libello. Sed & hoc addam, vocem Latinam cætera, detortam videri à Græco κάτερα. **Σχόλια.** Ὑπερέχειν.] ἀντὶ τοῦ ἀντέχειν ἐπεχέειν τὸ σμῆς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς πλοῖον, οἷς πρὸς φέρεται ἢ ἀντλία, ἐπὶ ἀγγεῖον. ὅτι λέγει ἐν τῷ ἐφύρα. ἀντλία ἢ τῆς πλοῖον ἐκροή, καὶ Πισίδης. ἐκ τῆς ἐχόντων τῶν δυσώδεις ἀντλίας. **CHR.** Ὑπερέχειν τ' ἀντλίας.] Ferre, inquit, neque odorem, translatione à nauigiis pondere aquarum gemētibus sumpta, & eorum sentina quæ dici haustum potest, sic enim vas illud vocat in quo terit pinsitque τὸ ἀποπάτημα. sunt autem graueolentes ἀντλίας vel ex Pisida, ἐκ τῆς ἐχόντων δυσώδεις ἀντλίας, citante suda.